

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 658/2025-70

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného JUDr. Davidom Lindtnerom, advokátom, Súmravná 25, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tostš 1/2025 z 29. apríla 2025 (Rvp 1793/2025) a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tostš 7/2025 zo 17. júna 2025 (Rvp 2361/2025) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. júla 2025 (ústavným súdom vedená pod sp. zn. Rvp 1793/2025) domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tostš 1/2025 (správne sp. zn. 2 Tostš 4/2025, pozn.) z 29. apríla 2025, ktorým rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby. Žiadal zrušenie uznesenia najvyššieho súdu z 29. apríla 2025 a tiež žiadal, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

2. Sťažovateľ v celej ústavnej sťažnosti vrátane petitu označuje ako namietané uznesenie najvyššieho súdu uznesenie sp. zn. 2 Tostš 1/2025 z 29. apríla 2025. Takéto rozhodnutie k ústavnej sťažnosti nepredložil. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tostš 1/2025 je zo 6. februára 2025 a, naopak, 29. apríla 2025 bolo najvyšším súdom vydané uznesenie sp. zn. 2 Tostš 4/2025. Z obsahu ústavnej sťažnosti vrátane jej jednotlivých ustanovení, v ktorých sťažovateľ priamo cituje z obsahu namietaného uznesenia (napr. na s. 27 ústavnej sťažnosti), vyplýva, že predmetom ústavnej sťažnosti je uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tostš 4/2025 z 29. apríla 2025. Ústavný

súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti vychádzal z jej obsahu a uvedenú nezrovnalosť považoval za chybu v písaní v ústavnej sťažnosti.

3. Ústavnému súdu bola 9. septembra 2025 doručená ďalšia ústavná sťažnosť sťažovateľa (ústavným súdom vedená pod sp. zn. Rvp 2361/2025) vo veci namietaného porušenia totožných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tostš 7/2025 zo 17. júna 2025, ktorým najvyšší súd rozhodoval vo veci žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ žiadal zrušenie uznesenia najvyššieho súdu zo 17. júna 2025 a tiež žiadal, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

4. Uznesením ústavného súdu sp. zn. PLs. 60/2025 z 24. septembra 2025 boli ústavné sťažnosti vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1793/2025 a sp. zn. Rvp 2361/2025 spojené na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1793/2025.

5. Z obsahu ústavných sťažností a predložených dôkazov vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre prečin prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd, zločinu rozširovania extrémistického materiálu, pokračovacieho zločinu rozširovania extrémistického materiálu, prečinu podnecovania podľa § 337 Trestného zákona, prečinu podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti a prečinu prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd. Okrem toho je trestne stíhaný aj pre inú trestnú činnosť, ktorá bola vylúčená na samostatné konanie a v ktorej nie je daná právomoc Špecializovaného trestného súdu.

6. Proti sťažovateľovi bol 22. júla 2022 vydaný príkaz na zatknutie a 27. júla 2022 európsky zatýkací rozkaz.

7. Špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 2Tp/7/2022 z 29. januára 2025 podľa § 73 ods. 7 Trestného poriadku prepustil zatknutého sťažovateľa na slobodu. Proti tomuto uzneseniu Špecializovaného trestného súdu podal prokurátor sťažnosť.

8. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tostš 1/2025 zo 6. februára 2025 rozhodol tak, že uznesenie Špecializovaného trestného súdu z 29. januára 2025 zrušil, podľa § 73 ods. 7 Trestného poriadku v spojení s § 80 ods. 1 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nahradil prijatím písomného sľubu obvineného sťažovateľa, dohľadom probačného a mediačného úradníka a obvineného sťažovateľa ponechal na slobode. Sťažovateľovi zároveň uložil primerané povinnosti a obmedzenia vrátane zákazu uverejňovať príspevky na rôznych sociálnych sieťach a platformách s nenávisťným charakterom. Bola mu tiež nariadená kontrola technickými prostriedkami na určenie polohy kontrolovanej osoby. V uznesení najvyšší súd (na s. 15 – 17 uznesenia) reagoval aj na podanú námietku zaujatosti sťažovateľa proti členom konajúceho senátu, o námietke zaujatosti nekonal a z dôvodov podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke nevydal rozhodnutie, avšak uvedené súd zaznamenal v zápisnici o verejnom zasadnutí, aby bolo zrejmé, že táto námietka nezostala nepovšimnutá.

9. Pri výsluchu 16. apríla 2025 bol sťažovateľ zadržaný a 17. apríla 2025 prokurátor podal návrh na jeho vzatie do tzv. útekovej a preventívnej väzby, ktorý odôvodnil tým, že sťažovateľ nerešpektuje zákaz, ktorý mu uložil najvyšší súd uznesením zo 6. februára 2025, uverejňovať príspevky na rôznych sociálnych sieťach a platformách s nenávisťným obsahom.

10. Špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 2Tp/7/2022 z 19. apríla 2025 rozhodol tak, že obvineného sťažovateľa nezobral do väzby. Sudca pre prípravné konanie v odôvodnení uznesenia konštatoval, že bez toho, aby detailne analyzoval jednotlivé príspevky, ktorých autorom mal byť sťažovateľ a ktoré mali byť publikované vo verejnom priestore po 6. februári 2025, žiaden z týchto príspevkov (statusov) nemožno považovať za nenávistný prejav, ktorým by sťažovateľ porušil súdom uložený zákaz.

11. Proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 19. apríla 2025 podal sťažnosť prokurátor. O sťažnosti rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tostš 4/2025 z 29. apríla 2025 tak, že uznesenie Špecializovaného trestného súdu z 19. apríla 2025 zrušil a sťažovateľa vzal do väzby s tým, že lehota väzby začala plynúť od 29. apríla 2025 a započítava sa do nej aj doba zadržania sťažovateľa od 16. apríla 2025 do 19. apríla 2025.

12. Najvyšší súd v napadnutom uznesení z 29. apríla 2025 poukázal na predchádzajúce uznesenie najvyššieho súdu zo 6. februára 2025, ktorým konštatoval existenciu dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Konštatoval, že podozrenie zo spáchania trestnej činnosti je dané, dôvodne podozrivým je sťažovateľ, pričom v danom štádiu trestného konania nedošlo k spochybneniu dosiaľ zabezpečených dôkazov, či už to je znalecký posudok vo vzťahu k používaniu gest sťažovateľom, ako aj jednoznačné odkazy na bielu rasu a listinné dôkazy, z ktorých vyplýva obsah správ, komentárov a vyjadrení. Súd ustálil, že dovtedy zistené skutočnosti nasvedčovali, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, majú znaky trestného činu a sú tu dôvody na podozrenie, že tieto spáchal obvinený sťažovateľ. Podozrenie z trestnej činnosti sa nerozplynulo.

13. Najvyšší súd poukázal na § 80 ods. 3 Trestného poriadku a uviedol, že predmetom rozhodovania v danom štádiu trestného konania bolo posúdenie, či sťažovateľ, ktorému súd nahradil väzbu, v období od rozhodnutia zo 6. februára 2025 dodržiaval podmienky, za ktorých bol ponechaný na slobode a za ktorých mu bola väzba nahradená. Zdôraznil, že najvyšší súd prijal písomný sľub sťažovateľa, že povedie riadny život, najmä sa nedopustí trestnej činnosti a splní povinnosti a dodrží obmedzenia. Poukázal na rozsah práva na slobodu prejavu a na druhej strane zdôraznil, že v predmetnej veci sa rozhoduje o sťažovateľovi, ktorý je trestne stíhaný pre podozrenie z extrémistickej trestnej činnosti, ku ktorej malo dochádzať verbálnymi útokmi zachytenými v písomnej alebo audiovizuálnej podobe, a u ktorého boli konštatované dôvody väzby. Táto väzba bola sťažovateľovi nahradená s tým, že má viesť riadny život, dodržiavať uložené zákazy, o. i. aj zákaz publikovať príspevky s nenávistným charakterom.

14. Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom sudcu pre prípravné konanie, že bez detailnej analýzy jednotlivých príspevkov, ktoré boli publikované sťažovateľom po 6. februári 2025, je možné dospieť k záveru o tom, či sťažovateľ porušil uložený zákaz. Naopak, stotožnil sa s argumentom prokurátora, že sudca pre prípravné konanie v uznesení neuviedol hodnotenie vo vzťahu k čo i len jednému príspevku, ktorým bol odôvodnený návrh na vzatie do väzby, príspevky posúdil len paušálne a konštatoval, že nie je možné dozvedieť sa z uznesenia Špecializovaného trestného súdu, prečo by príspevky, z ktorých podľa prokurátora vyplývajú antisemitské postoje, nemali spĺňať kritériá nenávistného charakteru. Najvyšší súd v odôvodnení citoval jednotlivé príspevky, ktoré v relevantnom období zverejnil sťažovateľ (s. 31 až 34 uznesenia najvyššieho súdu), poznamenal, že ani pre jeden z týchto výrokov nebolo začaté trestné stíhanie. Posúdil jednotlivé príspevky

sťažovateľa (s. 35 uznesenia), konštatoval, že príspevok zo 14. februára 2025 nemá v sebe žiadne prvky narušujúce podmienky, za ktorých bola nahradená sťažovateľovi väzba, príspevky z 11. marca 2025 (sťažovateľ označil TV Markíza ako „izraelskú protištátnu organizáciu“), 22. marca 2025 (sťažovateľ členov hudobnej kapely Rozpor nazýva „zločincami“ a tiež ako „proizraelskí členovia extrémistickej fašistickej hudobnej skupiny“, predstaviteľov hnutia Antifa nazýva ako „celoživotne chránené práve vďaka ich proizraelskému postoju“), zo 4. apríla 2025 (ministra školstva, vedy a výskumu a športu Slovenskej republiky nazýva „neskutočným gaunerom a poskokom Izraelu“) a z 8. apríla 2025 (príspevok v znení [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] posúdil ako také, ktoré majú zrejmy antisemitský postoj obvineného, ktorý má v sebe prvky nenávisťi a tieto môžu vyvolať neznášanlivosť. Príspevok z 3. marca 2025 (v reakcii na teroristický útok v nemeckom Mannheime sťažovateľ v príspevku okrem iného uviedol „... Dobre vám tak Nemci. Trpte...“) najvyšší súd hodnotil ako schvaľovanie trestného činu. Príspevok z 11. apríla 2025 (príspevok, v ktorom okrem iného sťažovateľ uviedol „chodíš po súdoch ufúľaný jak Bihariovej hračka“) posúdil ako jednoznačne presahujúci možnú toleranciu správania obvineného stíhaného pre extrémistickú trestnú činnosť, ktorému bola nahradená väzba, keďže mal jednoznačne nenávisťný kontext a označenie, ktoré sťažovateľ použil, malo prvky hanobenia rasy. Za príspevok porušujúci povinnosť viesť riadny život považoval príspevok z 8. apríla 2025 („to čo som napísal na telegram nikdy nezmažem, nikdy necúvnem ani o milimeter, my žijeme v sionistickom systéme, ktorý bol na Slovensko nainštalovaný izraelským sionistickým deep state-om a pretlačil ho mossad, izraelská tajná služba a nikdy sa to tu nezmení, pokiaľ tieto cudzokrajné entity nebudú vyhodené z tohto štátu a pokiaľ Slovensko nebude patriť Slovákom...“). Ústne vyjadrenie sťažovateľa pred budovou Špecializovaného trestného súdu považoval za také, ktoré podnecuje na „vyhodenie cudzokrajných entít z tohto štátu“, čím podnecuje k násiliu.

15. Najvyšší súd v závere konštatoval, že nie je daný dôvod útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Naďalej však považoval za danú obavu, že sťažovateľ by v prípade ponechania na slobode pokračoval v trestnej činnosti. Prihliadol pritom na osobu obvineného, početnosť skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, ako aj ďalšiu trestnú činnosť, pre ktorú bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, a preto považoval za daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti odôvodnil aj tým, že sťažovateľovi bolo 20. septembra 2023 vznesené obvinenie pre prečin ohovárania skutkovo založený na slovných útokoch z 21. novembra 2021, 23. decembra 2021, 3. júla 2023 a 25. júla 2023, teda je dané podozrenie z ďalších slovných útokov zo strany sťažovateľa aj po tom, ako mal vedomosť o svojom trestnom stíhaní a ani tento fakt mu v tom nebránil. Súd dospel k záveru, že sťažovateľ charakterom svojich zverejnených príspevkov a prejavov vo verejnom priestore, ktoré označil najvyšší súd, porušil sľub a tiež zákaz uverejniť príspevky s nenávisťným charakterom.

16. Sťažovateľ v predloženej ústavnej sťažnosti uvádza, že namietané uznesenie najvyššieho súdu mu bolo doručené 27. mája 2025, z čoho odvodzuje včasnosť podania ústavnej sťažnosti a aj z tejto skutočnosti ústavný súd ustálil správnu spisovú značku namietaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tostš 4/2025 z 29. apríla 2025 (vzhlľadom na okolnosti uvedené v bode 2, pozn.).

17. Skutkový stav týkajúci sa ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 2361/2025 sa vzťahuje na situáciu, keď sťažovateľ podal 2. mája 2025 prostredníctvom svojho obhajcu Špecializovanému

tretnému súde podanie, ktorým žiadal o nariadenie termínu neverejného zasadnutia a vydanie rozhodnutia o návrhu obhajoby zo 4. apríla 2025 (návrh podaný pred zadržaním sťažovateľa 16. apríla 2025, pozn.). Podľa vyjadrenia sťažovateľa v podaní z 2. mája 2025 návrhom zo 4. apríla 2025 obhajoba sudcovi pre prípravné konanie navrhla, aby zrušil uložené povinnosti a obmedzenia uložené uznesením najvyššieho súdu zo 6. februára 2025. Špecializovaný trestný súd toto podanie posúdil podľa jeho obsahu ako žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ bol medzičasom vzatý do väzby.

18. Špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 2Tp/7/2022 z 28. mája 2025 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

19. Proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 28. mája 2025 sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tostš/7/2025 zo 17. júna 2025, ktorým sťažnosť sťažovateľa zamietol. Toto uznesenie najvyššieho súdu napadol v poradi druhou ústavnou sťažnosťou vedenou pôvodne pod sp. zn. Rvp 2361/2025.

20. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zo 17. júna 2025 konštatoval, že podanie, ktoré sťažovateľ doručil prostredníctvom svojho obhajcu, po jeho vzatí do väzby správne vyhodnotil Špecializovaný trestný súd ako žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Poukázal na dôvody zamietnutia žiadosti o prepustenie z väzby Špecializovaným trestným súdom, s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil. K dôvodnosti trestného stíhania súd uviedol, že napriek tvrdeniu obhajoby nedošlo k oslabeniu dôvodnosti vzneseného obvinenia s tým, že dosiaľ zabezpečené dôkazy (znalecký posudok vo vzťahu k používaniu gest sťažovateľom, jednoznačné odkazy na bielu rasu, listinné dôkazy, z ktorých vyplýva obsah správ, komentárov a vyjadrení sťažovateľa) a z nich plynúce skutočnosti sú podľa najvyššieho súdu spôsobilé objektívneho pozorovateľa aj v tomto štádiu trestného konania presvedčiť, že sťažovateľ sa mohol stíhaných skutkov dopustiť. K námietkam sťažovateľa uviedol, že už teraz, v štádiu neukončeného trestného stíhania, v rámci rozhodovania o väzbe sa sťažovateľ domáha definitívneho hodnotenia zabezpečeného dokazovania, ktoré je ale vyhradené rozhodovaniu o vine (nevine) obvineného. Konštatoval splnenie materiálnych dôvodov väzby, a to tak dôvodnosť trestného stíhania, ako aj existenciu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

21. Sťažovateľ v ústavných sťažnostiach namieta porušenie práva na zákonného sudcu, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku nerozhodnutia o námietke zaujatosti. Uvádza, že podstata jeho argumentácie spočíva v tom, že namietaní sudcovia zákonom predpokladaným spôsobom vôbec nekonali a nerozhodli o námietke zaujatosti tak, ako to prikazuje Trestný poriadok a judikatúra ústavného súdu. Uvádza, že na verejnom zasadnutí 29. apríla 2025 opätovne osobitným postupom nevznášal uvedenú námietku zaujatosti, ktorá by bola z obsahového hľadiska úplne identická s tou, ktorá bola podaná 3. februára 2025 a o ktorej najvyšší súd na verejnom zasadnutí 6. februára 2025 odmietol konať a rozhodnúť. Tvrdí, že vznesenie námietky zaujatosti by bolo z procesného hľadiska úplne nadbytočné, keďže podľa jeho názoru by najvyšší súd len odkázal na obsahové závery svojho uznesenia zo 6. februára 2025. Na väzobné konanie vedené pod sp. zn. 2 Tostš 4/2025 je však podľa sťažovateľa potrebné nazerať ako na jeden celok, v ktorom kontinuálne konajú a rozhodujú

identickí sudcovia, ktorých nestrannosť a nezaujatosť dosiaľ nebola zákonom predpokladaným spôsobom preskúmaná, a preto trpí napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 29. apríla 2025 v rozsahu otázky zákonného sudcu úplne identickou vadou, akou trpelo uznesenie zo 6. februára 2025.

22. Ďalšia sťažovateľova námietka sa týka dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ považuje záver najvyššieho súdu v rozsahu prihliadnutia na osobu obvineného za absolútne nepreskúmateľný, keďže najvyšší súd v odôvodnení vôbec nevysvetlil, čo konkrétne z osobných charakteristík či vlastností obvineného malo samo osebe zakladať preventívny dôvod väzby. Najvyšší súd opomenul zohľadniť skutočnosť, že posledný skutok, pre ktorý bolo citované obvinenie vznesené, mal byť spáchaný rok a pol pred rozhodovaním o väzbe. Takto časovo vzdialená údajná trestná činnosť v žiadnom prípade nemôže zakladať dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Trestná činnosť sťažovateľa má spočívať výlučne v jeho verbálnych a písomných prejavoch a je právne kvalifikovaná (s výnimkou skutku rozširovania tzv. „protokolov sionských mudrcov“) ako prečiny, t. j. z hľadiska stupňa závažnosti trestnej činnosti ide podľa sťažovateľa o „bagatelné“ protiprávne konanie. Najvyšší súd založil predmetný väzobný dôvod arbitrárnym, nepreskúmateľným a vo výsledku ústavne neudržateľným spôsobom.

23. Sťažovateľ argumentuje aj ústavnou neudržateľnosťou najvyšším súdom uloženého obmedzenia v podobe zákazu šíriť na sociálnych sieťach príspevky s nenávisťným charakterom. Uložené obmedzenie podľa § 82 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku je nezákonné a ústavne neudržateľné pre jeho rozpor s ústavnými požiadavkami právnej istoty a predvídateľnosti postupu orgánov verejnej moci a princípom legality. Predmetná formulácia uloženého obmedzenia nepožíva oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky, a preto ponecháva absolútne neprimerane široký priestor pre orgány verejnej moci, ktorým bolo posudzovanie otázky dodržiavania uloženého obmedzenia zo strany sťažovateľa zverené. Zákonná neurčitosť a nejasnosť výroku napadnutého uznesenia má za následok, že sťažovateľ nemal dostatočne jasnú predstavu o tom, kde sa nachádzajú prípustné hranice jeho slobody prejavu.

24. Sťažovateľ tiež predkladá svoju argumentáciu k porušeniu najvyšším súdom uloženého obmedzenia v podobe zákazu šíriť na sociálnych sieťach príspevky s nenávisťným charakterom a vyjadruje sa k hodnotiacim východiskám najvyššieho súdu, ktoré podľa neho nespĺňajú kritérium legality. Podľa jeho názoru najvyšší súd považoval pre posúdenie uloženej povinnosti za rozhodujúce kritérium slušného správania. Premena náhrady väzby na jej výkon z dôvodu údajného neslušného správania je absolútne nezlučiteľná so zákonnými a s ústavnými požiadavkami vyplývajúcimi najmä z čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 5 ods. 3 dohovoru. Pokiaľ najvyšší súd uviedol, že ním samotným uloženú povinnosť zákazu šírenia nenávisťného prejavu podrobil v tomto druhom väzobnom rozhodnutí, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, hlbšiemu výkladu, mal tak jednoznačne spraviť v rámci svojho prvého väzobného rozhodnutia 6. februára 2025, aby sťažovateľ mohol svoje konanie tomuto výkladu prípadne prispôbiť. Pokiaľ ide o uloženie povinnosti v podobe zákazu šírenia nenávisťného prejavu, najvyšší súd podľa sťažovateľa uložením predmetnej povinnosti a následnou premenou náhrady väzby na jej výkon napadnutým uznesením postupoval v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy, keď ako orgán verejnej moci zjavne vybočil z medzí zákona a ústavy a sťažovateľovi uložil povinnosť, ktorá nemá oporu v právnom poriadku.

25. Sťažovateľ predkladá svoju podrobnú argumentáciu k jednotlivým príspevkom, ktoré mali porušiť najvyšším súdom uložené obmedzenia v podobe zákazu šíriť na sociálnych sieťach príspevky s nenávisťným charakterom. Konštatuje, že v rámci nich adresoval svoju kritiku výlučne verejne exponovaným osobám dobrovoľne pôsobiacim vo verejnom priestore, politikom, štátom, štátnym predstaviteľom, členom vlády, osobám v pozíciách orgánov verejnej moci, bezpečnostným a spravodajským ozbrojeným zložkám, politickým smerom a ideológiám. Pokiaľ v tejto súvislosti ide o tie príspevky sťažovateľa, v ktorých adresoval kritiku konkrétnym verejne exponovaným osobám, žiadna z týchto osôb si voči sťažovateľovi aktuálne neuplatňuje ochranu svojich porušených práv na ochranu osobnosti. Sťažovateľ upriamuje pozornosť ústavného súdu na skutočnosť, že podľa jeho názoru najvyšší súd a orgány činné v trestnom konaní účelovo dezinterpretujú sťažovateľovu verejnú kritiku sionizmu za nenávisťnú kritiku židov ako národa a náboženstva (antisemitizmus) a tejto téme sa ďalej v ústavnej sťažnosti ďalej aj pomerne široko venuje.

26. Sťažovateľ namieta neproporcionalitu väzby, vzatie do väzby pre verbálnu a „prečinovú“ trestnú činnosť, keď mu podľa jeho názoru ani v prípade uznania viny nehrozí uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Vzhľadom na uvedené považuje väzbu za neproporcionálny zásah do jeho ústavného práva na osobnú slobodu.

27. Sťažovateľ uvádza argumentáciu k neúčelnosti väzby vo vzťahu k cieľu, ktorý sa ňou sleduje, t. j. zabránenie v šírení príspevkov s nenávisťným charakterom a zabránenie v páchaní verbálnej trestnej činnosti. Konštatuje, že obmedzenie jeho ústavného práva na osobnú slobodu väzbou je vo vzťahu k sledovanému cieľu prostriedkom celkom zjavne nespĺňajúcim kritérium účelnosti a vhodnosti, keďže sťažovateľ aj naďalej z výkonu väzby prostredníctvom sociálnych sietí šíri svoje názory a myšlienky, ktorými kritizuje okrem iného politiku štátu Izrael a sionistickú ideológiu (ako príklad uvádza príspevok sťažovateľa uverejnený na telegramovom kanáli [REDACTED])

28. Sťažovateľ tvrdí, že došlo k protiústavnému obmedzeniu jeho osobnej slobody ako sankcii za realizáciu jeho základného práva na slobodu prejavu. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa jeho názoru nebolo porušené iba základné právo na osobnú slobodu, ale aj jeho základné právo na slobodu prejavu, keďže za jeho ústavne chránený výkon bol sťažovateľ potrestaný obmedzením osobnej slobody.

29. V ústavnej sťažnosti vedenej pôvodne pod sp. zn. Rvp 2361/2025 sťažovateľ odkazuje na argumentáciu predloženú v ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 1793/2025. K námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu uviedol, že najvyšší súd neuviedol ani jediný nový argument v porovnaní s obsahom svojho uznesenia z 29. apríla 2025, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, a to napriek skutočnosti, že z procesného hľadiska došlo v trestnej veci k vývinu situácie. Dozorový prokurátor vydal 15. mája 2025 uznesenie, ktorým (až na výnimku skutku rozširovania publikácie „Židokracia“) zamietol sťažnosti sťažovateľa podané proti tam uvedeným uzneseniam o vznesení obvinenia tvoriacim predmet trestného konania. Dňa 23. mája 2025 vydal uznesenie, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa podanú proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo 7. mája 2025 pre ďalší skutok (z 29. apríla 2025) právne kvalifikovaný ako prečin prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných

práv a slobôd podľa § 422 ods. 1 Trestného zákona. Najvyšší súd len odkázal na obsah svojho uznesenia z 29. apríla 2025, pričom nezohľadnil už uvedené skutočnosti. Sťažovateľ uviedol, že ku dňu vydania napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa nachádzal vo väzbe viac ako sedem týždňov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

30. Ústavný súd v prvom rade podotýka, že sťažovateľ zvolil na prezentovanie ochrany svojich ústavných práv v konaní pred ústavným súdom výrazne široký rozsah odôvodnenia svojich námietok, konkrétne vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 1793/2025 svoje argumenty predložil na 67 stranách textu. V poradí druhá sústavná sťažnosť predstavuje ďalších 23 strán textu. Jednoznačné formulovanie námietok sťažovateľa v adekvátnom rozsahu ústavnej sťažnosti je vo všeobecnosti pre ústavný súd podstatné predovšetkým vo veciach, ktoré sa týkajú osobnej slobody, keďže ochrana základných práv v týchto prípadoch si vyžaduje urýchlené konanie aj pred ústavným súdom. Oboznámenie sa s takto rozsiahlou argumentáciou sťažovateľa si nevyhnutne vyžiadalo istý časový priestor. V tomto smere sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu nevyužil možnosť na zúženie, koncentrovanie jeho ústavnej sťažnosti na podstatný obsah jeho námietok ani po tom, čo bol v záujme urýchlenia konania o jeho veci na to požiadaný sudcom spravodajcom (výzvou z 19. augusta 2025). Zároveň sťažovateľ kládol dôraz na rozsah predloženého textu ústavnej sťažnosti, avšak nevenoval dostatočnú pozornosť nedostatku v označení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tostš 4/2025 z 29. apríla 2025.

31. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

32. Z ústavy a rovnako aj z dohovoru vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov ustanovených zákonom. Preto právna úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06). Pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby (uznesenie o vznesení obvinenia) a materiálne predpoklady väzby, keď musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený; zároveň musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011). Ústavný súd už vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení. Z čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavne konformné uplatnenie zabezpečovacieho inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou musia zakladať *ratio decidendi*

(nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013). Zároveň je potrebné dodať, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o väzbe, ktoré neposkytuje odpovede na všetky relevantné otázky, resp. námietky formulované zo strany väzobne stíhanej osoby, sa v prípade väzby automaticky pretavuje do porušenia práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy (III. ÚS 33/2021).

33. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou tiež poznamenáva, že do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

34. Ústavný súd skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom.

III.1. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu:

35. Ako už bolo naznačené, čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. V základnom práve podľa čl. 17 je inkorporovaná aj osobitná procesná záruka na to, aby vo veci osobnej slobody, teda pri rozhodnutí o väzbe, rozhodoval zákonný sudca. Právo na zákonného a nestranného sudcu teda treba považovať za súčasť čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy v prípadoch, keď súd rozhoduje o väzbe (podobne III. ÚS 796/2016, III. ÚS 211/2018, I. ÚS 74/2023).

36. Sťažovateľ vznesol námietku zaujatosti členov konajúceho senátu najvyššieho súdu 4. februára 2025. Najvyšší súd sa s podanou námietkou vysporiadal v uznesení sp. zn. 2 Tostš 1/2025 zo 6. februára 2025 postupom podľa § 32 ods. 6 Trestného zákona, podľa ktorého sa nekoná o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne, alebo ak jej dôvodom bol len riadny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, prípadne je založená na iných dôvodoch ako podľa § 31 Trestného poriadku.

37. Pokiaľ sťažovateľ mal výhrady k spôsobu, akým sa najvyšší súd vysporiadal s námietkou zaujatosti v uznesení zo 6. februára 2025, mal možnosť v zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ustanovenej lehote využiť účinný prostriedok nápravy

a domáhať sa ochrany svojich základných práv v konaní pred ústavným súdom voči tomuto uzneseniu.

38. V predmetnej ústavnej sťažnosti však sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu uznesením najvyššieho súdu z 29. apríla 2025 a uznesením zo 17. júna 2025, ktoré sa posúdením námietky zaujatosti už nezaoberali ani sťažovateľ túto námietku opätovne nevzniesol.

39. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že tu nie je relevantná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na zákonného sudcu a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu. Z tohto dôvodu je ústavná sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená.

III.2. K odôvodneniu porušenia podmienok nahradenia väzby, hodnotiacim kritériám najvyššieho súdu k príspevkom s nenávisťným charakterom:

40. Z namietaného uznesenia najvyššieho súdu z 29. apríla 2025 vyplýva, že najvyšší súd skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov väzby, zaoberal sa posúdením dôvodnosti väzobného stíhania. Predmetom napadnutého uznesenia z 29. apríla 2025 bolo posúdenie, či sťažovateľ, ktorému súd nahradil väzbu, v období od tohto rozhodnutia (od 6. februára 2025) dodržiaval podmienky, za ktorých bol ponechaný na slobode a za ktorých mu bola väzba nahradená. V tejto súvislosti najvyšší súd skúmal, či sú dané podmienky na vzatie sťažovateľa do väzby v zmysle § 80 ods. 3 Trestného poriadku.

41. Ústavný súd poznamenáva, že najvyšší súd špecifikoval pojem príspevky s nenávisťným charakterom v uznesení zo 6. februára 2025. Najvyšší súd tu demonštratívne uviedol kritériá posudzovania príspevkov s nenávisťným charakterom s tým, že pri ich posudzovaní je potrebné vychádzať z jazyka a obsahu príspevku (napríklad ide o použitie urážlivých, dehumanizujúcich alebo hanlivých výrazov, výzvy k násiliu alebo nepriame podnecovanie nenávisťi, generalizovanie a negatívne stereotypy voči určitej skupine ľudí), zo zamerania na skupinu alebo jednotlivca (napríklad príspevok namierený voči osobám na základe rasy, etnicity, národnosti, náboženstva, sexuálnej orientácie, rodovej identity alebo iných chránených charakteristík, diskriminácie, ponížovanie alebo popieranie práv konkrétnych skupín), kontextu príspevku (spôsobu, akým je príspevok publikovaný), účinku na adresátov a širšiu verejnosť (napríklad či môže vyvolať strach, ohrozenie alebo viesť k reálnemu násiliu, spôsobiť zhoršenie verejnej diskusie alebo narušenie spoločenského pokoja).

42. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia z 29. apríla 2025 preskúmal jednotlivé príspevky, ktoré v relevantnom období zverejnil sťažovateľ (str. 31 až 34 uznesenia najvyššieho súdu) a po ich individuálnom posúdení z už uvedených hľadísk jednoznačne uviedol, ktoré z príspevkov považoval za také, ktorými nedošlo k porušeniu uložených povinností (príspevok zo 14. februára 2025), ktoré považoval za príspevky s prvkami nenávisťného charakteru (príspevky z 11. marca, 2025, 22. marca 2025, zo 4. apríla 2025 a z 8. apríla 2025 posúdil ako také, ktoré majú zrejmy antisemitský postoj obvineného; príspevok z 11. apríla 2025 mal nenávisťný kontext s prvkami hanobenia rasy), ktoré posúdil ako schvaľovanie trestného činu (príspevok z 3. marca 2025) a ktoré považoval vo všeobecnosti za porušenie povinnosti viesť riadny život (príspevok z 8. apríla 2025).

43. Nie je preto pravdou tvrdenie sťažovateľa, že rozhodujúcim kritériom pre posúdenie porušenia uloženej povinnosti zákazu šírenia nenávistného prejavu bolo kritérium slušného správania. Najvyšší súd jednoznačne konštatoval, ktoré príspevky podľa jeho posúdenia dosiahli už istú úroveň príspevkov nenávistného charakteru a v jednom prípade ako príspevok, ktorý podľa jeho posúdenia obsahoval prvky schvaľovania trestného činu.

44. Pokiaľ ide o rozsiahlu argumentáciu k sťažovateľom tvrdenej akceptovateľnosti jeho jednotlivých výrokov, ústavný súd poznamenáva, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení z 29. apríla 2025 ústavne súladným spôsobom s obsahom a charakterom jednotlivých príspevkov vysporiadal. Zároveň ústavný súd podotýka, že tieto výroky neboli v čase rozhodovania najvyššieho súdu predmetom samostatného trestného konania a najvyšší súd sa s nimi riadne vysporiadal v rozsahu nevyhnutnom na posúdenie porušenia podmienok nahradenia väzby sťažovateľom.

45. K námietke sťažovateľa, ktorá smeruje k tvrdenej neudržateľnosti samotného uloženého obmedzenia v podobe zákazu šíriť na sociálnych sieťach príspevky s nenávisným charakterom, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v zásade namieta výrok uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tostš 1/2025 zo 6. februára 2025, ktorým bola väzba sťažovateľa nahradená miernejšími prostriedkami trestného práva za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností sťažovateľovi vrátane predmetného zákazu uverejňovať príspevky na rôznych sociálnych sieťach a platformách s nenávisným charakterom. V uzneseniach najvyššieho súdu, ktoré sú predmetom ústavného prieskumu, však najvyšší súd preskúmaval už len primárne otázku možného porušenia týchto už skôr uložených povinností a obmedzení (uznesenie z 29. apríla 2025), resp. posudzoval rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby (uznesenie zo 17. júna 2025). Pokiaľ sťažovateľ chcel konfrontovať výrok a odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu, ktoré ukladalo tieto obmedzenia a povinnosti, mal a mohol tak urobiť včas podanou ústavnou sťažnosťou proti uzneseniu najvyššieho súdu zo 6. februára 2025.

46. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie namietaných uznesení v časti odôvodnenia porušenia podmienok nahradenia väzby, hodnotenia jednotlivých príspevkov sťažovateľa s nenávisným charakterom v ničom nesignalizuje možné porušenie základných práv sťažovateľa. Z tohto dôvodu je ústavná sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená.

III.3. K dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v uznesení z 29. apríla 2025:

47. Námietka smerujúca k deficitu dôvodnosti tzv. preventívnej väzby je zjavne neopodstatnená. Z namietaného uznesenia najvyššieho súdu z 29. apríla 2025 je zrejmé, že najvyšší súd venoval dostatočnú pozornosť dôvodom splnenia materiálnych predpokladov väzby, skúmal, či existujú skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, majú znaky trestného činu, a konštatoval dôvodnosť podozrenia, že tieto spáchal obvinený sťažovateľ. Ďalej konštatoval, že nebol naplnený dôvod tzv. útekovej väzby a podrobne sa zaoberal existenciou dôvodov tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dôvodnosť obavy, že by v prípade ponechania na slobode sťažovateľ pokračoval v trestnej činnosti, najvyšší súd posudzoval vzhľadom na osobu obvineného, početnosť skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, ako aj ďalšiu trestnú činnosť, pre ktorú bolo sťažovateľovi vznesené

obvinenie. Je potrebné v tejto časti zdôrazniť, že najvyšší súd rozhodoval o sťažovateľovi, ktorý je trestne stíhaný pre podozrenie z extrémistickej trestnej činnosti, ku ktorej malo dochádzať verbálnymi útokmi zachytenými v písomnej alebo audiovizuálnej podobe, a obavu z pokračovania v trestnej činnosti, pokiaľ ide o osobu sťažovateľa, najvyšší súd videl v početnosti skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu aj v ďalšej trestnej činnosti, pre ktorú mu bolo vznesené obvinenie. K páchaniu trestnej činnosti v predmetnej veci malo dochádzať od roku 2020, trestná činnosť mala byť dokonaná v roku 2022, pričom však 20. septembra 2023 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre prečin ohovárania skutkovo založený na slovných útokoch z 21. novembra 2021, 23. decembra 2021, 3. júla 2023 a 25. júla 2023, je tu teda podozrenie z ďalších slovných útokov zo strany sťažovateľa aj po tom, ako mal vedomosť o svojom trestnom stíhaní, čo podporilo názor najvyššieho súdu o obave z pokračovania v trestnej činnosti. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ sám v ústavnej sťažnosti (s. 61 ústavnej sťažnosti z 15. júla 2025) potvrdzuje, že „*nad'alej z výkonu väzby prostredníctvom sociálnych sietí šíri svoje názory a myšlienky... (teda tak, ako tomu bolo aj predtým, ako bol protiústavným napadnutým uznesením najvyššieho súdu vzatý do väzby) kritizuje (okrem iného) politiku štátu Izrael a sionistickú ideológiu...*“. Zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o tzv. preventívnej väzbe postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby.

48. Ústavný súd preto pri tejto sťažovateľovej námietke dospel k záveru, že najvyšším súdom uvádzané odôvodnenie je z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou ústavno-právne akceptovateľné. Je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu v časti sťažovateľom uplatnených námietok je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. V tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v uznesení zo 17. júna 2025:

49. Predmetom napadnutého uznesenia zo 17. júna 2025 bolo preskúmanie sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 28. mája 2025, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Najvyšší súd preskúmal splnenie formálnych aj materiálnych podmienok rozhodovania o väzbe a stotožnil sa v plnom rozsahu s uznesením Špecializovaného trestného súdu. Konštatoval, že vzhľadom na dosiaľ zabezpečené dôkazy nezistil oslabenie dôvodnosti vzneseného obvinenia. Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku považoval za opodstatnený, pričom prihliadol najmä na osobu sťažovateľa, početnosť skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu a ďalšiu trestnú činnosť, pre ktorú bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie (pozn. ako je uvedené v bode 20 tohto uznesenia).

50. Závery, ku ktorým dospel ústavný súd pri preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu z 29. apríla 2025, sú aplikovateľné aj na uznesenie najvyššieho súdu zo 17. júna 2025. Všeobecnými súdmi uvádzané okolnosti sú z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou ústavno-právne akceptovateľné. Inými slovami, Špecializovaný trestný súd a najvyšší súd poskytli primeranú odpoveď na podstatné okolnosti sťažovateľovho väzobného stíhania. Nemožno tak prisvedčiť

sťažnostnej námietke, že obava z naplnenia dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom je arbitrárna či nepreskúmateľná.

51. K argumentom sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zo 17. júna 2025, v ktorom podľa sťažovateľa nereagoval na aktuálny postup v trestnej veci (uznesenie dozorového prokurátora z 15. mája 2025 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti tam uvedeným uzneseniam o vznesení obvinenia tvoriacim predmet trestného konania, uznesenie dozorového prokurátora z 23. mája 2025, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa podanú proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo 7. mája 2025 pre ďalší skutok právne kvalifikovaný ako prečin prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd), ústavný súd konštatuje, že tieto nespochybňujú ústavnú akceptovateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o väzbe, ktorý riadne preskúmal tak materiálne, ako aj formálne podmienky väzby a skúmal vec na základe obsahu celého predloženého spisu.

52. Ústavný súd považuje spôsob, akým najvyšší súd pristúpil k preskúmaniu a vyhodnoteniu námietok sťažovateľa, za ústavne súladný. Najvyšší súd sa podstatnými námietkami sťažovateľa zaoberal, posúdil ich v kontexte aktuálneho stavu trestného konania, rozsahu a charakteru trestnej činnosti a osoby sťažovateľa a dospel k záveru, že sťažovateľove argumenty vzhľadom na uvedené neobstoja ako dôvod na potvrdenie uznesenia Špecializovaného trestného súdu, ktorým nebol vzatý do väzby (uznesenie z 29. apríla 2025), resp. ako dôvod na prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu (uznesenie zo 17. júna 2025). Argumentácia najvyššieho súdu v namietaných uzneseniach nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická a dáva sťažovateľovi jednoznačné odpovede na podstatné nastolené námietky. Rozhodnutie najvyššieho súdu, pokiaľ ide o označené sťažnostné argumenty, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil potencióálny zásah do sťažovateľom namietaných základných práv. V tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.5. K námietke nedostatku proporcionality väzby k trestu:

53. V tejto časti námietok v ústavnej sťažnosti sťažovateľ prezentuje svoj názor, že vzhľadom na povahu verbálneho trestného činu, pre ktorý mu podľa jeho názoru ani v prípade uznania viny nehrozí uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, považuje svoju väzbu za neproporcionálny zásah do jeho práva na osobnú slobodu.

54. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 29. apríla 2025 sa otázkou proporcionality väzby k možnému trestu, ktorý sťažovateľovi hrozí, priamo nevyjadruje, z jeho odôvodnenia však súčasne ani nevyplýva, že by sťažovateľ námietku nedostatku proporcionality väzby k hroziacemu trestu pred najvyšším súdom vôbec uplatnil.

55. Z uznesenia najvyššieho súdu zo 17. júna 2025 (s. 11 namietaného uznesenia) vyplýva, že sťažovateľ namietal, že ponechanie jeho osoby vo výkone väzby je v aktuálnom štádiu trestného konania pre verbálnu trestnú činnosť, keď mu podľa jeho názoru ako netrestanej bezúhonnej osobe ani v prípade uznania viny nehrozí uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Súčasne poukázal na to, že v čase podania sťažnosti proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 28. mája 2025 sa nachádzal viac ako 5 týždňov vo výkone väzby. Napadnuté uznesenie

najvyššieho súdu neobsahuje ustanovenia, ktorým by sa osobitne vysporiadal s otázkou proporcionality väzby k možnému trestu, ktorý sťažovateľovi v prípade uznania jeho viny hrozí.

56. V tejto súvislosti ústavný súd však poznamenáva, že najvyšší súd sa k hrozbe trestu, ktorý sťažovateľovi v prípade uznania viny hrozí, vyjadril už v uznesení zo 6. februára 2025 (s. 33 uznesenia), keď pri posudzovaní možnosti nahradenia väzby sťažovateľa prijatím písomného sľubu sťažovateľa a dohľadom probačného a mediačného úradníka okrem iného prihliadol aj na skutočnosť, že sťažovateľovi hrozí nepodmienečný výkon trestu.

57. Ústavný súd k tomuto argumentu sťažovateľa v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou konštatuje, že so zreteľom na štádium trestného konania a postupujúce dokazovanie je predčasné vysloviť záver, či sťažovateľovi napokon bude alebo nebude uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Inými slovami, nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý môže byť sťažovateľovi uložený, je vyjadrený v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe, pričom očakávanie uloženia podmienených trestov je v štádiu hypotéz a obhajobných domniek. Takto konštruovaná sťažnostná argumentácia býva pritom zo strany ústavného súdu pravidelne posudzovaná ako nedostatočne dôvodná (napr. III. ÚS 560/2023, IV. ÚS 632/2024, IV. ÚS 634/2024).

58. Aj v posudzovanom prípade je argumentácia sťažovateľa k tvrdenej neproporcionality väzby k trestu, ktorý by mu hrozil v prípade uznania jeho viny, založená len na domnienkach, predpokladoch či očakávaniach sťažovateľa, ktoré sú vzhľadom na stav trestného konania ešte predčasné. I keď najvyšší súd nedal sťažovateľovi v namietanom uznesení zo 17. júna 2025 výslovnú odpoveď na jeho námietku, v tomto prípade s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti a judikatúru ústavného súdu túto námietku nemožno považovať za dôvodnú, takú, ktorá by predstavovala zásah do práv sťažovateľa, pretože je postavená len na domnienkach sťažovateľa o možnom výsledku trestného konania vo veci samej.

59. Zároveň ústavný súd poznamenáva, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu dĺžka trvania väzby sťažovateľa nevybočila z medzí základnej lehoty väzby v prípravnom konaní upravených v § 76 Trestného poriadku.

60. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.6. K námietke neúčelnosti väzby:

61. Sťažovateľ namieta neúčelnosť obmedzenia osobnej slobody väzbou vo vzťahu k cieľu, ktorý sa ňou sledoval, teda zabránenie šírenia príspevkov s nenávisťným charakterom a zabránenie v páchaní verbálnej trestnej činnosti. Poukazuje na to, že naďalej z výkonu väzby prostredníctvom sociálnych sietí šíri svoje kontroverzné názory a myšlienky, a teda cieľ sledovaný väzbou nebol dosiahnutý.

62. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta uznesenia najvyššieho súdu, na základe ktorých došlo k jeho vzatiu do väzby, resp. nedošlo k jeho prepusteniu z väzby na slobodu, a ktoré konštatovali uvedený účel, resp. dôvod väzby podľa § 71 ods. písm. c) Trestného poriadku, teda zabrániť sťažovateľovi v pokračovaní v trestnej činnosti. Nedosiahnutie účelu väzby, ktorým sťažovateľ argumentuje, sa netýka samotných namietaných uznesení, ale je záležitosťou podmienok výkonu väzby.

63. Argumentácia sťažovateľa v tejto časti ústavnej sťažnosti sa teda týka podmienok výkonu väzby, v ktorej si sťažovateľ našiel spôsob, ako konať v konflikte s účelom väzby. Sťažovateľ pritom argumentuje svojím už popísaným konaním, ktorým on sám vedome obchádza účel väzby. Ústavný súd dodáva, že konanie, ktoré sám sťažovateľ popisuje v ústavnej sťažnosti a ktorým obchádza účel väzby, len podporuje dôvodnosť obavy najvyššieho súdu z pokračovania v trestnej činnosti.

64. Najvyšší súd po preskúmaní splnenia všetkých formálnych a materiálnych podmienok väzby zistil dôvody preventívnej väzby sťažovateľa na účel zabránenia pokračovania v trestnej činnosti, ale dozor nad jej riadnym výkonom, nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva väzba, už patrí do právomoci prokurátora a týka sa podmienok výkonu väzby. Obchádzanie účelu väzby sťažovateľom v tomto kontexte nie je možné považovať za argument, ktorým by sťažovateľ mohol spochybniť samotné napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu o väzbe sťažovateľa.

65. Z predmetnej argumentácie sťažovateľa nevyplýva relevantná súvislosť medzi namietanými uzneseniami najvyššieho súdu a tvrdeným porušením základných práv sťažovateľa. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.7. K námietke obmedzenia slobody prejavu:

66. Sťažovateľ namieta protiústavné obmedzenie jeho osobnej slobody ako sankcie za realizáciu jeho základného práva na slobodu prejavu.

67. V posudzovanej veci je potrebné považovať za zásah do práva sťažovateľa na slobodu prejavu, resp. obmedzenie tohto práva, uznesenie najvyššieho súdu zo 6. februára 2025, ktorým mu bola väzba nahradená, okrem iného, aj viacerými primeranými obmedzeniami a povinnosťami vrátane zákazu uverejňovať príspevky na rôznych sociálnych sieťach a platformách s nenávisným charakterom.

68. V uzneseniach najvyššieho súdu, ktoré sú predmetom ústavného prieskumu, však najvyšší súd preskúmaval už len primárne otázku možného porušenia uložených obmedzení a povinností (uznesenie z 29. apríla 2025), resp. žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu (uznesenie zo 17. júna 2025). Rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do väzby, resp. o nevyhovení žiadosti o prepustenie z väzby, nepredstavuje sankciu za realizáciu základného práva sťažovateľa na slobodu prejavu, ale je dôsledkom prekročenia hraníc tejto slobody upravených v uznesení najvyššieho súdu zo 6. februára 2025, pričom sťažovateľ mal vedomosť o dôsledkoch porušenia uložených obmedzení a povinností. Pokiaľ sťažovateľ chcel konfrontovať výrok a odvodnenie uznesenia najvyššieho súdu, ktoré ukladalo tieto obmedzenia a povinnosti, mal a mohol tak urobiť včas podanou ústavnou sťažnosťou proti uzneseniu najvyššieho súdu zo 6. februára 2025. Z tohto hľadiska je potrebné ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na slobodu prejavu uzneseniami najvyššieho súdu z 29. apríla 2025 a zo 17. júna 2025 považovať podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde za zjavne neopodstatnenú.

69. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa špecifikovaných v petite jeho ústavnej sťažnosti

vrátane podaného návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu